

den 8. September, maaske sidder den paa nogle Ansigter endnu. Lad os haabe, at Tiden tager den bort, for den klæder ikke. Men for at de Herrers Latter kunne komme i den rigtige Belysning, vil jeg bede Dem erindre det Smil, som er det interessanteste Smil i hele denne Historie, det Gavtyvesmil af Spot, Alberti ofrede dem, naar han vendte dem Ryggen. Det Smil maa ikke glemmes; vi maa have det med, for at vi kunne faa de Herrers Latter under den rigtige Vurdering.

Jeg synes, det er en stærk og haard Anklage mod de Herrer, at de vidste alt dette og dog indtog den Holdning, de valgte. De selv have maaske ikke endnu ganske faaet Opfattelsen af, hvor slemt det var. Det kan være, de maa ud i nærmere Berøring med de Stemninger, disse Begivenheder have fremkaldt ude i Befolkningen. Da er det muligt, at deres Erkendelse paa dette Punkt klarer sig, thi det er en stor Misforstaaelse af de Herrer at tro, at den Stemning, denne Sag vakte, skulde være en særlig københavnsk Stemning. Jeg kender ikke paa dette Punkt nøjagtig Stemningen i Jylland, men jeg har adskillige Betingelser for at kende den Stemning, disse Begivenheder have vakt ud over Sjælland, og jeg kan forsikre den ærede Ordfører om, at de have vakt en meget stærk, meget dyb, meget alvorlig Stemning, en Stemning af virkelig Tragedie. Jeg tror overhovedet, at hele Alberti-Fænomenet og hele Alberti-Katastrofen naar man vanskeligt til Bunds i, hvis man ikke selv er født og vokset op blandt Sjællands Bønder. De almindelige økonomiske Følger, den almindelige politiske Svindel, der knytter sig til Alberti, kunne alle overskue, men de langt mere indgaaende og dybe Virkninger, som denne Begivenhed har haft ude paa Sjælland, ja i Tusinder og atter Tusinder af sjællandske Bondehjem, forstaaer man efter min Opfattelse først til fulde, hvis man selv er født og vokset op i et saadant Bondehjem. Jeg var en ganske ung Mand paa det Tidspunkt, da Alberti brød ud blandt Sjællands Bønder for at bruge dem i sin Spekulation som Fodstykke for sin Magt. Jeg er vokset op i et Hjem, hvor denne Begivenhed gjorde det dybeste Indtryk, og jeg har Erfaringen om, hvorledes den Modsætning, som herved vaktes ude i Sjællands Bondehjem, blev en Modsætning af den mest indgaaende Karakter, der slog gamle Ven-skaber itu, delte Familier, gav en ejendommelig Farve og Tone for mange sociale Fænomener. Jeg kender disse Virkninger, og jeg tror ikke, siger jeg, at man

kender dem helt til Bunds, medmindre man har den Adkomst, som jeg i dette Tilfælde er saa heldig, eller skal jeg sige uheldig, at have. Saa den ærede Ordfører tager ganske fejl, naar han mener at kunne begrænse denne Stemning til udelukkende at have sit Hjemsted i København.

Men mit Valg betyder Kravet om en alvorlig Undersøgelse af denne Sag ud i alle dens Forgreninger. Jeg deler en Opfattelse, som blev fremsat forleden Dag af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), den Opfattelse nemlig, at gaar man til Bunds og helt ud til Siderne i Affæren Alberti, vil man ikke et, men mange Steder finde Spor, der føre videre ind til den almindelige Svindel af økonomisk Art, der har hjemmøgt vort Land i den sidste Tid. Mit Valg betyder et Krav om, at Undersøgelsen bliver saa indgaaende og saa omfattende som muligt. Naar man spørger mig, om mine Meningsfæller i Kredsen, som valgte mig, og jeg selv da have afgjort Tillid til, at en saadan Undersøgelse kan iværksættes og vil blive iværksat af den nuværende Regering, saa vil jeg sige, at den Sammensætning, Ministeriet fik, og som det fik netop i de Dage, da vi holdt Valgkampen gaende, desværre ikke virker ganske betryggende i saa Henseende, og jeg tror, at de Herrer, som mene, at denne Mangel paa Tryghed kun findes hos mine Meningsfæller og hos mig, tage fejl. Det er karakteristisk nok, at det Organ for Reformpartiet, som støttede min Modkandidat i Køgekredsen, fandt Anledning til straks ved Minister-skiftet at udtrykke samme Tvivl, der næredes af mine Meningsfæller i Valgkredsen, og som jeg her lader komme til Orde. Tvivlen byggede ganske simpelt paa den Kendsgerning, at 4 Ministre af den forrige Regering gik over i den nuværende. Den højtærede Konseilspræsident førte forleden et Forsvar for denne Kendsgerning, et Forsvar, som jeg indrømmer er fuldkommen fyldestgørende, for saa vidt den Kendsgerning, hvorpaa det bygger, ellers er rigtig. Den højtærede Konseilspræsident førte nemlig sit Forsvar paa den formentlige Kendsgerning, at der ingen bedre fandtes i det Parti, hvor han skulde tage Ministrene. Hvis dette er rigtigt, saa er den højtærede Konseilspræsidents Forsvar jo for saa vidt fyldestgørende. Jeg er imidlertid af en anden Opfattelse. Jeg skal ikke her undersøge de fire Ministres Kvalifikationer i al Almindelighed eller Ministerkvalifikationerne hos andre Medlemmer af Reformpartiet for at se, hvor-